СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 137. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР, 14-го ЧЕРВНЯ 1951. No. 137. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 14, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ВЕДЕМЕЙЕР ЗА ЛІНІЮ ПРОТИ РОСІЇ

Хоче оточити Совєти повітряними базами

Вашингтон, 12 червня. —Тому, що з кінцем другої світової війни, в 1945 р., ген. Доґлес МекАртур, як командувач сил на Далекому Сході, не послухав його ради, як командувача американських сил на китайськім терені, і не вислав сім дивізій до Манджурії, щоб виключити можливий совєтський напад, прийшло до теперішньої війни в Кореї. Такий погляд висловив лейтенант генерал Алберт К. Ведемейер на третій день свого свідчення, яке триває далі. Він не закинув МекАртурові злої волі, тільки недостачу передбачування, коли МекАртур оправдував свою відмову тим, що він потребує тих дивізій для оборони Японії. Теперішнє становище в Кореї називає Ведемейер „бездонною пропастю", з якої треба витягти війська Об'єднаних Націй і зберегти їх на іншу можливість, головно на оборону Европи. Він уважає Росію за головного аґресора й тому, на його думку, „серце Росії" треба оточити перстенем повітряних баз тоді можна б збомбардувати економічну силу Совєтів і так спинити її дальшу аґресію, не запускаючися в наземні бої, бо в них ми не виграємо війни. Він теж дораджує економічну бльокаду Росії та її сателітів, щоб недопустити туди таких стратегічних матеріялів, як нафту й гуму. Таку „лінію" повинні накреслити О. Н., одначе ми повинні мати військові засоби, головно повітряні сили, щоб виконати наші пляни. — Оце загальний напрям свідчення генерала, який знає відносини на Далекому Сході. Проте він визнає, що вирішення стратеґії належить до об'єднаних ген. штабів американських збройних ділянок. Ведемейер має вже заповіджені виступи з промовами на Західному побережжі, тому він складав свідчення у вівторок вночі, маючи закінчити їх у середу.

Суд Стримує Війну Між Крамницями

Ню Йорк. — Верховний Суд у дільниці Квінс видав тимчасову заборону на низькі ціни для десяти родів товарів у філії департаментової крамниці Мейсі, яка веде конкуренційну війну з крамницею Ґімбела. Суд покликався на стейтовий закон, який признає право встановляти справедливу ціну на товари в дрібному продажу. Ця заборона не стосується головних крамниць у дільниці Мангеттен і Бруклин, де йде далі продаж по нижчих цінах у крамницях Мейсі й Абрагам енд Стравс щоб підтяти сусідів.

ПЕРШИЙ КРАВЕЦЬКИЙ СТРАЙК ЗА 25 РОКІВ.

Ню Йорк. — Міжнародна Юнія Робітників Жіночого Одягу викликала своїх 66,000 членів на страйк у вівторок, внаслідок чого припиниться праця в 2,000 кравецьких підприємств. Це перший страйк цієї юнії за двадцять п'ять років. Звичайно літньої пори робітників відправляли з роботи на те, щоб вони могли діставати допомогу для безробітних з фонду Суспільного Забезпечення, і в такий спосіб минали вакації. Цього року сталася зміна тактики, яка обіймає не тільки Ню Йорк, але й інші промислові середовища. Юнія закидає підприємцям поломання контракту при переговорах за підвишку платні. Контракт вигас 31 травня. Він тривав три роки.

СТВЕРДЖУЮТЬ НЕБЕЗПЕКУ ТОРГІВЛІ НАРКОТИКАМИ СЕРЕД МОЛОДІ

Ню Йорк. — Шістнадцятирічна шкільна дівчина з Бронксу, якої імени не виявлено, на переслуханні стейтової комісії призналася, що вона почала вживати наркотиків від тринадцятого року життя, потім допускалася крадежів і пустилася на розпусту, щоб дістати гроші на дальші покупки. Переслухання відбуваються під опікою генерального стейтового прокуратора Натана Л. Ґолдстіна в стейтовім будинку 80 Сентер Стріт серед великого натовпу публіки. Ґолдстін покликав на переслухання дівчину, щоб виявити небезпеку тайної торгівлі наркотиками, яку ведуть злочинні продавці серед шкільної молоді. Це не єдиний випадок, сказав він, а типовий для теперішніх відносин. Він твердить, що в нюйорських школах на 200 шкільних дітей припадає один такий випадок і це загрожує моральному станові всієї молоді. Суперінтендент міських шкіл, д-р Вилйем Джансен зменшує цю небезпеку, кажучи, що всіх дітей, які вживають наркотиків є 5,000. Після заперечення цього погляду, Джансен погодився, що небезпека грізніша.

УРЯД НЕ ПОДАЄТЬСЯ ПЕРЕД ПАКЕРАМИ М'ЯСА

Вашингтон. — Стабілізатор цін Майкел В. ДіСал заявив, що деякі великі продуценти м'яса купують товар на заріз по вищій ціні ніж назначена урядом. Тому він загрозив, що уряд може притягнути їх до судової відповідальности, а крім того зменшити квоту худоби, яка припала для їхніх підприємств. Ді Сал оголосив це негайно після того, як мобілізатор оборони Чарлс Е. Вилсон остеріг продуцентів, що ціни на м'ясо й інші продукти не будуть підвищені, навпаки, будуть ще далі „повернені взад", бо інакше завалиться ціла програма контролі й повстане „страшенне замішання". Щоб дійти якось порозуміння для виконання постанов у справі цін, голова спільної конґресової комісії допильнування цін, сен. Борнет Р. Мейбанк, скликав спільні наради представників продуцентів м'яса і власників живої худоби на заріз. Мейбанк думає, що теперішня недостача волового м'яса не природна і її треба приписати якомусь страйкові з боку м'ясного промислу. Звідомлення з дванадцяти осередків продукції м'яса показують, що постачання худоби на заріз зросло, бо вчора привезено 36,000 штук худоби на ринки збуту замість 26,512, які були привезені тиждень тому.

В АМЕРИЦІ

● **На студії в Европі виїхали** у вівторок 430 студентів з 87 шкіл і каледжів. Вони від'їхали під опікою Студентської Ради для Подорожей.

● **Диригентом Бостонської Симфонічної Оркестри** на місце померлого Сергія Кусевіцького став — Чарлз Монч. Він буде керувати популярними концертами, підготованими небіжчиком, як от Беркшайр Фестівал в Танґлвуд, Ленокс, Масс.

● **Майк Квілл, голова юнії** транспортових робітників, плянує страйк у підприємствах Едісона, щоб припинити рух на підземних залізницяхві д1 липня. Він надіється, що припинення електричного струму принесе йому перемогу.

● **Про польську підземну армію** написав книжку Т. Бор-Коморовскі. Книжка вийшла накладом Макміллана, і коштує 4 дол.

● **Операцію мозгу** людей хворих на епілепсію, придумав лікар з Джорджтавн університету, д-р Артур Морріс. Він показував свій досвід на зібранні Американського Медичного Товариства в Атлантик Сіті.

● **Першу кандидатуру** на президента ЗДА в 1952 році, зголосив Джеймс Френклин Лов, колишній торговець збіжжям в Шікаґо. Він належить до Республіканської партії.

ЗАХІДНІ ВЕЛИКОДЕРЖАВИ ПОРОЗУМІЛИСЬ В СПРАВІ ДОПОМОГИ ЮГОСЛАВІЇ

Лондон, 13 чертвня. — Злучені Держави, Британія і Франція, після кількох тижнів провірки і переговорів, дійшли до порозуміння щодо їх спільної господарської допомоги Югославії. Порозуміння досягнено між господарськими спеціялістами цих трьох країн і воно повинно б бути ще апробоване урядами і щойно тоді офіціяльно закомуніковане урядові Югославії, що повинно б статися вже впродовж найближчих десятьох днів. Подробиць цього договорення ще не подано до відома, але здогадуються, що воно означало б спільну американсько-британсько - французьку позичку Югославії в сумі щонайменше 150 мільйонів долярів, з чого, очевидно, найбільше дали б Злучені Держави. Це вважається важливим політичним кроком в теперішньому розвитку, бо три західні великодержави вперше дали б спільну допомогу іншій країні поза Атлантійським Пактом, яка в додатку є визнано комуністичною, але яка рівночасно виявила готовість включитися в спільний західний оборонний фронт проти загрози совєтської аґресії.

АМЕРИКА ЗВ'ЯЗУЄ, З ЯПОНСЬКИМ ДОГОВОРОМ ПЛЯН КОЛЕКТИВНОЇ БЕЗПЕКИ НА ПАЦИФІКУ

Париж, 13 червня. — З поінформованих джерел тут заявляють, що Злучені Держави запропонували Британії і Франції проєкт морового договору з Японією, в якому передбачується привернення повної суверенности тій країні, включно з відновленням її збройних сил, які мали б бути включені в загальну систему договірної колективної безпеки на Пацифіку. Цю систему мали б творити оборонно-військові союзи між Японією і Злученими Державами, між Злученими Державами і Филипінами та між Злученими Державами, Австралією і Новою Зеляндією. В Парижі тепер перебуває спеціяльний висланник през. Трумана, Джан Фостер Доллес, якому й доручено підготовку договору. Завтра він знову виїде до Лондону, щоб там продовжувати перервані минулого тижня наради. В американських дипломатичних колах вважається, що приспішення мирового договору з Японією тепер ще залежить головно від Англії, бо Франція вже мала в основі погодитися на всі американські пропозиції, видвигаючи ще додатково деякі свої.

90 БІЛІОНІВ ВИДАТКІВ У 1953 РОЦІ

Вашингтон. — Сен. Роберт А. Тефт з Огайо оцінює, що в 1953 р. видатки федеральної адміністрації зростуть до $90,000,000,000, тобто, що вони будуть двічі більші ніж цього року. Якщо до цього дійде, то годі вірити в можливість стримання інфляції, сказав сенатор. Він дораджує не приспішувати видатків, а навпаки, так стримувати їх, щоб видавати по 70 або 72 біліони кожного року, бо така сума ще може бути прийнятна для населення і не викличе деморалізації. Тефт говорив про це через радіо в неділю.

ВОРОГ В КОРЕЇ ВІДСТУПАЄ НА ЦІЛОМУ ФРОНТІ

Токіо, 13. червня. — Комуно-китайські і північно-корейські ворожі війська відступали вчора на цілому фронті в Кореї, зокрема на центральному секторі, після того, як аліянти розбили „залізний трикутник" на північ від здобутих міст Кумгва і Чорвон. Ворог, відступаючи, намагається відв'язатися від аліянтів та оминає більших сутичок. За вчорашній день аліянтські війська підступили на цьому секторі около 4 милі вперед. Один ворожий полк, що намагався ставити опір з укріплених позицій, був розбитий. Тільки на східній ділянці фронту, на північ від Індже, ворог ставив запеклий спротив, користаючи з пригожого для нього гористого терену. Впродовж цілого дня знову була дуже активна аліянтська авіяція, піддержуючи похід фронтових військ та бомбардуючи ворожі воєнні об'єкти в безпосередньому і дальшому запіллі. Між іншим висаджено в повітря один навантажений амуніцією потяг та викликано багато менших експльозій. Одним з головних об'єктів аліянтського бомбардування було місто Пйонґанґ, на вершку розбитого вже ворожого „залізного трикутника", з якого червоні два рази цеї весни починали свій великий наступ. Ген. Джеймс Ван Фліт, аліянтський командант сухопутніх військ на фронті, заявив вчора, що здобуття цього трикутника мусить сильно обмежити ворожі можливості нового наступу. Тільки сьогодні повідомлено, що з кінцем травня відділ британської морської піхоти, при сильній піддержці британських і американських воєнних кораблів, зробив успішну висадку в околиці Чіннампо, у віддаленні не цілих 30 миль від північно-корейської столиці Пйонґянґ на західному побережжі, та провів кілька годин на суші, знищуючи всі місцеві військові споруди. В околиці майже не знайдено будь-якого живого сліду ворожої військової сили. У фронтових повідомленнях згадується про помітно збільшуваний спротив ворога на західному секторі фронту, де він в околиці Мунсан і Коранґпо переходить ще через південно - корейську територію та де ворогові загрожує оточення.

РАЧКИ ЗАКІНЧИВ СВОЮ УЧАСТЬ У ВІЙНІ цей комуно-китайський вояк, що на колінах і руках лізе в аліянтський полон, куди вже врятувалися десятки тисяч інших його товаришів.

ВМЕРЛО 50,000 ПІВДЕННО-КОРЕЙСЬКИХ РЕКРУТІВ

Пусан, Корея, 13 червня. — Окремий парляментарний слідчий комітет в Південній Кореї ствердив, що минулого грудня померло внаслідок хворіб та холоду і голоду около 50,000 південно-корейських новобранців, тоді як дальших около 80% з усіх приблизно 350,000 пережитків вийшли з того „фізичними руїнами", нездібними ані до війська ані до праці. В цій страшній трагедії мали багато завинити здеморалізовані офіцери, що вкрали понад 2 мільйони долярів, призначених на забезпечення та вишкіл новобранців. Предсідник слідчого комітету заявив, що всіх около 300,000 новобранців здезертирувало або вмерло, щонайменше такої кількости бракує. До відповідальности за ті безправ'я потягнено команданта Національної Ґвардії та інших відповідальних осіб.

МАРШАЛ ЗАПОВІДАЄ ПРИСПІШЕННЯ ЧЕРГУВАННЯ ВІЙСЬКА В КОРЕЇ

Вашингтон, 12 червня. — Секретар оборони ген. Джордж К. Маршал, повернувшись із подорожі до Кореї і Японії, висловив признання для вмілости, справности та настрою боєвих сил Об'єднаних Націй у Кореї. Він сказав, що чергові переміни війська, висиланого до Кореї, будуть обіймати 25,000 вояків місячно щоб звільнити теперішніх бійців, а на їх місце послати нових. Досі висилали тільки по 5,000 вояків на таке чергування. Після короткого побачення з президентом Труманом секретар відбув пресову конференцію, на якій заявив, що наземні, морські й повітряні боєві сили Об'єднаних Націй у Кореї так себе скоординували й об'єднали, що творять помітну професійну боєву силу, якої не було давніше. Він признав ефективність нових родів зброї, головно артилерії, яка показує незвичайну силу. Спеціяльне признання висловив він Восьмій Армії, яка минулої середи вспіла таємно перевезти літаками до Японії свої нові контингенти на просторі 3,425 миль з бази в Алясці.

ІНДІЙСЬКИЙ НАРІД ВДЯЧНИЙ ЗА АМЕРИКАНСЬКУ ДОПОМОГУ

Ню Делгі, Індія, 13 червня. — Голодні індійці зі справжнім ентузіязмом прийняли вістку про ухвалення американським Конґресом 2,000,000 долярів кредитів на закуп американського збіжжя для Індії. Премієр Неру вчора висловив переконання, що цей американський „великодушний жест" для індійців зближить ці два народи та скріпить приязнь між ними. Він рівночасно висловив американському народові, Конґресові і урядові „глибоку вдячність за допомогу в хвилині, коли ця допомога найбільш потрібна". Індійський міністер прохарчування зі свого боку заявив, що він тепер є „найщасливішою людиною на світі", бо переконаний, що постійний доплив збіжжя з Америки вможливить його народові пережити найбільш загрозливу кризу. З урядових кол рівночасно повідомлено, що Індія тепер вже „не дбає" про договорення зі Совєтами і червоним Китаєм в справі постачання збіжжя.

НА МОГИЛІ ПЕТЛЮРИ ЗЛОЖЕНО ВІНОК ВІД АМЕРИКАНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

З Парижа повідомляють, що там в дні 27-го травня, під час врочистих жалобних святкувань в 25-ту річницю смерти Головного Отамана Симона Петлюри, зложено на його могилі вінок теж від американських українців. Вінок, що його зложив з доручення нюйорського Маніфестаційного Комітету ген. Удовиченко, був приготований з жовтих рож, з 5 червоними рожами внизу, що символізували 5 ворожих куль, від яких згинув Головний Отаман. Цього самого дня в обох місцевих українських церквах, православній та греко-католицькій, відслужено врочисті панахиди в приявності великої кількости українців. Опісля сформовано похід. У відправах на могилі Головного Отамана брав участь митрополит Полікарп, я ктеж двох греко-католицьких священників. — Рано на могилі зложила вінок Дружина Отамана, опісля багато інших вінків. Вінок від уряду УНР склав ген. Омелянович-Павленко. На тиждень перед річницею в Парижі кожної ночі розліплювано афіші, в яких нагадувалося хто був Петлюра, за що боровся та за що і з чисї руки згинув, вказуючи на теперішню загрозу большевизму та на його криваві жнива в світі, після захоплення України. Місцеві комуністи здирали афіші, але вони появлялися знову кожної ночі. Ввечорі 27-го травня відбулася величава академія в найкращій залі Паризького гарнізону.

ДОПОВІДЬ Д-РА СКРЖИПЕКА НА УКРАЇНСЬКІ ТЕМИ

Ню Йорк. — Відомий польський публіцист і автор праць та статей на тему українсько-польських відносин, д-р Станіслав Скржипек, виголосив минулого понеділка, старанням фундації ім. Падеревського, доповідь на тему „Елементів українського питання". Основним твердженням доповідача було, що українці не мають реальних ані господарських ані людностевих можливостей — здійснити свої політичні аспірації в їх теперішніх розмірах. Д-р Скржипек твердить, що він є прихильником української державної незалежности, але він радить, щоби українці обмежили свої державницькі амбіції до територій, які можуть опанувати, отже переважно від Збруча по Дон, включаючи і Крим. Доповідач намагався доказувати, що українців є замало, щоб вони могли заселити всі ті простори, до яких вони мають претенсії. Він сумнівається теж щодо національно-державної свідомости всіх українців, багато з яких він вважає прихильниками федерації з Росією. Після доповіді розвинулася інтересна дискусія, в якій самі польські слухачі, зокрема проф. Галєцкі, аргументами збивали твердження доповідача, доказуючи, що: 1. Ті самі аргументи, які видвигає проф. Скржипек відносно українців і України, — можна б ще з більшою силою застосувати до поляків і Польщі; 2. Між самими українцями є деякі внутрішні ризбіжності, зокрема поділ на „східняків" і „західняків", але всі українці без вимків є однозгідні щодо кордонів української території; 3. Українці під час війни і після неї дали багато більше доказів свого самостійницького наставлення, ніж федералістичного, прикладом чого може послужити УПА та цілий український визвольний рух. Так в доповіді, як і в дискусії, хоча були різні думки, проте виразно пробивалося польське визнання факту українських самостійницьких змагань та солідарність з ними, хоча і не в українському маштабі. Приявних на доповіді 20 осіб.

ІРАН ПОГРОЖУЄ ВЖИТТЯМ СИЛИ В ПЕРЕБРАННІ НАФТИ

Тегеран, Іран, 13 червня. Іранські урядовці остерегли британське управління величезної рафінерії нафти в Абадан, що вони вжиють сили якщо в найближчий четвер їм не будуть передані всі книги і документи ліквідованої тепер Англо - Іранської Нафтової Компанії. Іранці рівночасно видвигнули домагання передачі їм 75% всіх приходів за нафту від 20-го березня, отже від дня ратифікації нафтово-націоналізаційного закону. Британське управління рафінерії домагається відложення справи перебрання рафінерії аж до висліду англо-іранських розмов, що тепер почалися в Тегерані, але іранські власті настоюють, що ці розмови не мають „нічого спільного" з встановленим здійсненням націоналізаційного закону. Іранський премієр у відповіді на лист президента Трумана потверджує бажання мирного полагодження конфлікту, але рішучо обстоює послідовне переведення націоналізаційного закону.

ЗАХІДНА ЕВРОПА ОБМІРКОВУЄ РОЛЮ ЕСПАНІЇ В СПІЛЬНІЙ ОБОРОНІ

Лондон, 13 червня. Найголовнішою проблемою в теперішній стадії організації західно-европейської оборони є справа включення Греції і Туреччини в Атлантійський Пакт. але не менш важливою вважається теж справу участи Еспанії в цій обороні, хоча про це з політичних міркувань менше говориться. Діло в тому, що Британія і Франція докладно здають собі справу з „еспанського фактора" в евентуальній війні зі Совєтами, але теперішній еспанський політичний режим, зглядно наставлення до нього з боку британського і французького загалу. не дозволяє їм поробити в цій справі будь-які конкретні заходи. Теж сама Еспанія з ген. Франком на чолі не дуже рветься до будь-яких міжнародних зобов'язань в справах оборони, вважаючи Англію і Францію не дуже сильними партнерами, з огляду на ліві впливи в тих країнах. Найкращою розв'язкою під цим оглядом вважається військово - оборонний союз між Еспанією і Злученими Державами, що тим самим в'язав би Еспанію посередньо і з Атлантійським Пактом.

В СВІТІ

● **Совєтські власті у Відні,** у відплату за те, що американці викинули совєтську репатріяційну місію, забороняють тепер американцям переїздити через совєтську зону з Відня до британської зони.

● **Одного іранського офіцера** вбили совєтські прикордонні сторожі біля Каллат, створюючи загрозливий прикордонний випадок.

● **Ізраїльський президент** Хаїм Вайцман переслав в подарунку арґентинському президентові Перонові старовинну Біблію, надруковану в 1590 році та з по-мистецьки оздобленими окладинками.

● **З південної Франції** наспіла вістка, що там один корчмар мав бачити двох пошукуваних англійських дипломатів, яких підозрівається в утечі до Совєтів.

● **Західно-аліянтські власті** закрили в Західній Німеччині чотири комуністичні газети, мотивуючи це тим, що вони загрожують безпеці окупаційних сил.

● **Відставлено чотирьох грецьких** генералів і одного полковника за „нездисциплінновану поведінку" з нагоди резиґнації маршала Папагоса.

СВОБОДА — SVOBODA
Український щоденник — UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA." P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

СТАРІ Й НОВІ ШЛЯХИ

Виявляється, що питання включення нової іміґрації в тутешнє життя складне не тільки для українців, але для кожної етнічної групи в Америці, включно з такою великою і сильною, як жидівська група. Здавалось би, наприклад, що для п'яти мільйонів американських поляків прибуття відносно невеликого числа польських „ДП" не становитиме ніякої проблеми, а проте воно не так. Майже ті самі питання, на які шукаємо розумної відповіді в нашому громадському чи товариському житті, коли йдеться про зближення між старою і новою іміґрацією, існують також і в американських поляків. Їхня преса навіть запровадила спеціяльні сторінки, присвячені тим питанням. Нюйорський „Нови Сьвят" з 11 червня ц. р. заговорив про це аж двома наворотами. В дописі з Клівленду пишеться про вимоги, які ставить тепер нова польська іміґрація до польської преси, яка вже тут існує довгі десятки років. Нова іміґрація хотіла б „підняти цю пресу вгору", надати їй „культурніший вигляд", збагатити її зміст світовими й політичними справами, літературою, мистецтвом, філософією, філологією і . п. Знов стара іміґрація прикладає найбільшу увагу до свого життя на місцях, знаючи з досвіду, що інакше воно скоро знидіє і цілком загине. Де нова іміґрація ввійшла в суспільне коло старої іміґрації та в створені нею політичні чи інші організації, там твориться справжнє співжиття, а навіть постає правдива приязнь. Коли б тільки нова іміґрація ще відвикла від порівнювання незнаного ще їй американського життя з европейським... Цього пише „Нови Сьвят", „наші люди не люблять", а зокрема ті, що тут родились і виховались.

Проблеми є на те, щоб їх пізнавати, а потім розв'язувати. Є ціла низка таких проблем, які майже однакові для кожної етнічної групи в Америці. Досвід навчив ці групи, що до тих проблем треба ставитись з великою увагою і тактом, бо тільки тоді можна їх розв'язувати з користю для самих етнічних груп і для Америки як цілости, а передумовою доброї розв'язки є взаємна пошана й толеранція.

Що інтелігентніша людина, то краще повинна вона розуміти, що етнічні групи творили тут організації й вдержували свої газети головно на те, щоб заховати те найдорожче, що принесли сюди зі „старого краю" та помагати своїм рідним, що їх покинули в біді чи неволі. Втримати таке життя і такі організації та газети по 50 років і більше, це не легка справа! Щоб навчитися цього —треба довгих літ досвіду і праці в громаді, парафії, товаристві, клюбі й т. п. Звідси і таке наполегливе прохання до нової іміґрації включатись у життя на місцях і на власному досвіді переконуватись, як вести наше життя, що зберегти, а чого позбутись. Це є „американський спосіб" і на нього звертав увагу недавно сенатор Тефт, промовляючи до молоді Рипон Каледжу. Кликав він молодь іти в малі громади, ставати їх живою частиною, членами харитативних чи інших організацій, бо саме в житті тих громад і організацій проявляється „правдивий американський геній", що зробив цю країну славною і великою.

Не інакше, як нам здається, і з нашим життям. Воно навіть ще більше залежне від активности громад і організацій на місцях. Тому до цього усім нам треба пристосуватись, коли хочемо це життя тут продовжати.

Американська політика на Далекому Сході

Переслухання сенатських комісій у зв'язку з відставкою ген. Доґлеса МекАртура з командування на Далекому Сході ще не закінчилася, але дотеперішні свідчення найвищих державних достойників, включно зі секретарем оборони ген. Маршалом та державним секретарем Діном Ачесоном, вже дали відносно ясний образ американської далеко-східної політики в минулому і сьогодні. Треба ствердити, що поодинокі свідки, що виступали в обороні тої політики, не завжди погоджувались навіть між собою, чи радше, давали різні і часом навіть протилежні виянснення тих самих справ, але в основному це справи не зміняє, головно, як йдеться про теперішню політику. Що більше, власне з тих противорічностей і неясностей виник цей ясний образ теперішньої політики на Далекому Сході і це є без сумніву позитивним наслідком тих „великих дебат", що виникли зі суперечностей в справі ген. МекАртура.

Зізнаючи перед сенатськими комісіями, представники теперішньої американської політики видвигнули такі головніші твердження і зобов'язання щодо своєї політики на Далекому Сході:

Злучені Держави обстоюють обмеження війни в Кореї, дбайливо оминаючи кожну акцію яка становила б більший риск поширення війни. При цьому Америка в жадному разі не думає скапітулювати перед комуністичним напасником і не віддасть йому Кореї. В таких обставинах, Америка завжди готова до переговорів в справі припинення воєнних дій, але не коштом того, що могло б вважатися нагородою для напасника. Тому Злучені Держави не відступлять червоному Китаєві Формози і обороняти- муть її на випадок комуністичного нападу. Вони теж в жадному разі не погодяться на прийняття комуно-китайського напасника до Об'єднаних Націй, хочби довелося використати в цій справі право вета або йти з нею до Міжнародного Суду.

Навіть на випадок замирення в Кореї на базі 38-мої паралелі, Америка не залишить своїх політичних зусиль для об'єднання тої країни та встановлення в ній одного демократичного уряду. В усіх цих справах Злучені Держави продовжуватимуть свою найтіснішу співпрацю зі своїми союзниками, в рямках Об'єднаних Націй. Рівночасно, вони дальше визнаватимуть національно-китайський уряд на Формозі, відкидаючи при цьому всі заходи щодо визнання комуністичного Китаю. Національно-китайському урядові Америка і в майбутньому даватиме потрібну допомогу і піддержку. Таку саму допомогу і піддержку даватимуть Злучені Держави теж усім іншим країнам, які активно бороться проти поширення комунізму. Америка дальше обмежуватиме доставу стратегічних матеріялів комуно-китайським н а п асникам. Під цим оглядом вона визнає стратегічну важливість Гонґ Конґу і активно виступила б в його обороні на випадок комуністичної аґресії. Злучені Держави продовжуватимуть свої заходи для швидкого і успішного заключення „великодушного мирового договору" з Японією.

Це є головні напрямні теперішньої і майбутньої американської політики на Далекому Сході. Вони аж ніяк не зараховуються до поняття „пасивної політики", але навпаки, вимагають максимальної активности в багатьох ділянках. При цьому інтересний один факт: всі ці напрямні, за виїмком бажання обмежити війну в Кореї, в більшості покриваються з напрямними і доманганнями того ж самого ген. МекАртура, через якого і виникли ці „великі дебати". В кожному разі ділянка однозгідности є далеко більша, ніж ділянка розбіжностей. І це власне дає надію, що внутрішньо - політичний американський конфлікт, який початково був викликав ч и м а л о пристрастей і побоювань, не тільки не є занадто глибокий, але навпаки, був більше наслідком поверховних розходжень і найбільше наслідком відсутности деяких політичних рішень. Ці рішення запали власне тепер і їх виявили переслухання в сенатських комісіях. Американська публічна опінія виразно схилюється до того, щоб ці рішення прийняти і з ними погодитися та їх апробувати, як політичну доцільність і конечність, подиктовану нічим іншим, як тільки добром країни і справою світового миру. Такий вислід „великих дебат" ще тільки підкреслює ідеальність американської демократії та її спасенну вартість для народу і країни.

РОСІЙСЬКЕ „ЛАБІ"

Протест сенатора МекМегона в сенатських комісіях проти китайського „лабі", себто проти того, що китайські націоналісти зловживають фондами американської допомоги Формозі для полювання на впливових американців, щоб здобути їхню прихильність для себе, несподівано гостро ставить таке саме питання щодо користування російських імперіяльників в Америці американськими фондами для здобуття впливу на американські провідні кола та американську опінію.

Останнього часу ця справа загострилася спеціяльно ще й тим фактом, що „російський фонд" фундації Форда, на словах оголосивши призначення фонду для всіх народів Росії, на ділі розподілив першу суму так, що російські організації дістали майже в три рази більше ніж усі інші поневолені національності разом (поза українцями і грузинами всі інші національності не дістали взагалі нічого).

Нам невідомо, чи інші національності зверталися до фонду, і ми взагалі не звернули б спеціяльної уваги на те чи інше обдаровування фондами російських груп. Зрештою, власники фонду мають самособою зрозуміле право розпоряжатися ним по власній волі. Але справа цією аксіомою, на жаль, не вичерпується, і то не тільки тому, що декларація про „всі народи Росії" суперечить із першим діловим кроком фонду.

Російські групи в Америці своєю політичною ідеологією представляють т р а д и ц ійний російський імперіялізм. Цю ідеологію можна б назвати просто расистською хоча б уже через те одне, що вона заперечує факт (не тільки право) існування більшости націй на підросійському сході, називає їх не їхніми історичними іменами, цілу їхню історію видає за чужу „інтриґу" та заперечує їхнє право на самостійність на підставі того, що ця самостійність економічно нібито невигідна Росії. Расистський цинізм цього „арґументу" особливо разить на тлі виморювання поневолених „підросійських" народів голодом (1933 р. на Україні померло з голоду 15—20% населення, тоді як у Росії взагалі не було масового голоду). Расистський цинізм цього російського арґументу також стає очевидним на тлі зречення Англії від індійської колонії, від Ірляндії і т. д., з якими вона почувала себе з економічного боку ще краще ніж Росія із своєю українською колонією.

Завдяки, якщо не монопольним, то переважаючим російським впливом на американське росієзнавство і совєтознавство — американці не скоро усвідомлять собі факти жахливих утисків — поліційних, економічних, культурних, політичних, расових — щодо поневолених в російській імперії народів. Це не якась чужа „інтриґа", це страшна реальна історична дійсність — російський колоніялізм. Не тільки українське козацтво, а й горці Кавказу гинули в боротьбі проти страшного російського напасника сотні літ тому, 30 літ тому, а сьогодні сталінський дженосайд поневолених народів зливається уже в одну суцільну многовікову трагедію поневолення і насильного затримання історичного розвитку завойованих народів. Народи мають трохи довшу пам'ять, ніж думають їх гнобителі!

Україна вступила в союз із Москвою на рівних правах і зі збереженням своєї різко відмінної матеріяльної та духової культури. Росія брутально потоптала переяславську угоду і ось уже третє століття з несамовитою жорстокістю руйнує (і ніяк доруйнувати до решти не може) українську матеріяльну й духову культуру. Наведемо лише пару прикладів:

1) Ліквідація царями ґарантованого п е р еяславською угодою і передового на свій час козацького аґрарного устрою, опертого на римськім праві цивільної земельної власности і заміна його дворянсько-кріпацьким московським ладом.

2) Ліквідація большевиками селянського аґрарного устрою, що намагався бути спадкоємцем устрою козацького і криваво - насильницька заміна його московським общинним чи то пак колгоспним устроєм — безмежно чужим українській аґрарній матеріяльній і соціяльній культурі.

3) Заборона українського друкованого слова й української школи за царату та криваве з н и щ е н н я українських культурних сил за большевиків. Не повірять американці, що абсолютна більшість кращих діячів української культури від часів Миколи I. до часів Сталіна не дожила свого нормального віку через переслідування і фізичне знищення їх Москвою.

Фактів таких безліч. З них складається многострадальна вікова історія української та інших колоній Росії. Їх не можемо забути, хоч би як того хотіли, бо вони виписані розпеченим залізом на живій шкурі народу і випікаються й понині кожного дня. І от перед лицем таких фактів ми спостерігаємо, як з 1917-го року росіяни в Америці дістають дедалі більшу опіку й допомогу, дедалі більші концесії і впливи здобувають в американському житті. І куди ж вони повертають ту великодушну американську підтримку? Вони повертають її на те, щоб закрити американцям очі на колоніяльно-грабіжницький і аґресивний характер Росії, щоб закрити американцям очі на трагедію винародовлення народів, що становлять дві третини населення імперії. Ця допомога вживається нарешті на те, щоб закрити американцям очі на опозицію самих російських народніх мас до нелюдської провідної імперської верстви у всіх її відмінах, яка ніколи не була здатна забезпечити добробут навіть самим москалям. За американські гроші виходять в Америці численні праці, головна функція яких — спотворити і зфальшувати історію і сучасне обличчя підросійського Сходу.

З чистою совістю можемо сказати словами МекМагона, але не про китайських націоналістів, а про російських, що вони полюють на впливових американців, щоб поставити Америку на службу російсько-імперіялістичної ідеї, спираючись на бюджети американських приватних, громадських та інших установ.

770! ХТО БІЛЬШЕ?

„Згідно з підрахунками юґославської газети „Борба", чеський комуністичний орган „Руде Право" тільки в одному числі з 6. травня згадує Сталіна на ім'я 770 разів, зажди додаючи до цього багатоприкметникові епітети". — (З газет).

— Ні, я не можу підписати до друку таке число, — з пересердя відкинув на письмовий стіл течку з матеріялами відповідальний редактор „Руде Право". — Якщо ви бажаєте собі відпочинку десь на північному російському курорті, то я такої охоти не маю, — насупившись буркнув він до молодого редактора, що розгублено кліпав перед ним очима. — Хіба ж це личить передовій комуністичній газеті: якась порожня балаканина про всякі дурниці — про Чехію, про народ — і майже нічого про Сталіна!

— „Майже нічого"? — здивовано перепитав молодий редактор. — Товариш секретар за моїм дорученням навіть підрахував. Сталіна 178 разів згадано!

— 178? І це, на вашу думку, багато? В три, чотири, п'ять разів більше треба! В десять разів! — аж скочив із стільця відповідальний редактор.

— Але ж це вже неможливо, товаришу редакторе, — нерішуче промимрив молодий редактор. — Адже треба здавати матеріял до друкарні.

— Для большевиків неможливо нічого нема. Ви ж партійний, повинні це знати, — скипів відповідальний редактор. — А в тім, — додав він пом'якшеним тоном, — ви тут ще новак, тай молодий іще зовсім... учити вас треба... Ну, ось, подивіться хоч це: замітка „Затемнення сонця". „Вчора в Празі можна було спостерігати часткове затемнення сонця, що почалося в 2 год. 15 хв. і закінчилось в 3 год. 7 хв. Максимум затемнення сонячного диску становив 1/9 діяметру". Ну, що це за інформація? Що дає вона партії? Ну, сонце, — ну, хай там затемнилось, а Сталін де тут? Де Сталін, питаю вас, Сталін?

— Та я... та я, — збентежено забелькотав молодий редактор, — я думав, що тут можна...

— „Думав", „думав"! — урвав йому мову відповідальний редактор. — Ви краще, як пишете чи редаґуєте щось, то надто не думайте, облиште цю буржуазну звичку. Ось думали — і вийшла сама контрреволюція. Про це або не писати нічого, або як писати, то... ну, хоч би так: „Вчора в Празі тисячі робітників спостерігали власними телескопами, придбаними ними вже за своєї влади, сонячне затемнення. Ось якийсь старенький дідусь дивиться в телескоп, і сльози аж заливають йому очі. „Чому, — питаю,—товаришу, плачете?" — „З радощів, з радощів, синку! Ось і небесне сонце затьмаритись може, та ніколи не затьмариться сонце сталінської конституції, ніколи не затьмариться наше ясне сонечко — рідний, улюблений, великий, геніяльний Сталін!" Так ось треба писати!... Або теж про худобу... Добре, що відзначено, як збільшилось поголівля худоби за комуністичної влади, але треба це підсилити, підкреслити, треба так і почати статтю: „Тільки завдяки стараннням нащої партії, уряду й великого геніяльного Сталіна більшає у нас кількість скотини". Ну, і навести конкретні порівняння, як давніше було і як є тепер... Розумієте?

— Авже ж, товаришу редакторе, розумію, — радісно потакнув молодий редактор. — Напр., сказати, що за контрреволюційної буржуазної влади Массарика... ну, скажімо, один баран припадав на 1000 людей, а в комуністичній державі сама натхнена великим Сталіном влада докладає всіх сил, щоб, значить, скрізь були барани.

—Щось в такому от дусі. Бачу, ви вже пичинаєте розуміти, як треба робити. Одне слово, щоб більше Сталіна, партії скрізь було. А для цього додайте ще резолюцій загальних зборів робітників, службовців, селян з подяками рідному Сталінові за радісне, щасливе життя, ну й відповідних листів до редакції.

— Цього, на жаль, товаришу редакторе, вже не можна зробити,—сумно зітхнув молодий редактор, — бо в останнім числі були вміщені геть усі резолюції та листи, вже немає більше ненадрукованих.

— Ну, ну, ну! — лише розвів руками відповідальний редактор. — І так каже партієць, редактор партійного органу, партійний пропаґандист! Та не будьте ви дитятком... Резолю-

(Закінчення на стор. 3)

М. Міллер.

УКРАЇНСЬКЕ ВІЙСЬКО КНЯЗІВСЬКИХ ЧАСІВ

1)

В Київському та Галицько-Волинському періодах нашої історії, протягом 9—14 ст., розвиток та зміна громадських форм життя, як і техніки, відбувалися досить повільно. Проте за півтисячоріччя князівської доби в соціяльних відношеннях та техніці, як і в військовій справі, неминуче виникали деякі зміни, що відбивали загальний розвиток суспільства та його культури.

За силою природних умов та історичних обставин, українське військо княжої доби витворило низку особливостей в своїй організації, тактиці та озброєнні, що значно відрізняли його від тогочасних таки військ сусідніх народів. Ці властивости українського війська в основному зберегалися і в пізніші часи козацтва, аж до самого його знищення на прикінці 18 ст. У сусідніх же Донських та Кубанських козаків трималися в основному аж до початку 20 ст.

Давніші слов'янські племена, з яких надалі сформувався український нарід, в основному посідали широку лісостепову смугу від Карпат і аж до Десни. Рівнобіжно з півдня простягалася ще ширша степова Надчорноморська смуга, що уявляла собою великий шлях для безперестанного пересування народів з Азії до Европи, та почасти й навпаки. Українському народові припала на долю велика історична місія оборони европейських народів та европейської культури від азійських варварів. Ця оборона Европи починається очевидно з часів великого переселення народів і триває протягом всієї князівської доби, і далі аж до кінця 18 ст. Разом з тим українські словяни, як хлібороби, ведуть невпинну боротьбу з кочовиками за Надчорноморські чорноземні степи, наступаючи на той степ аж до моря. Часом кочовики відкидали слов'ян аж трохи не до Києва та Львова, часом слов'яни знов посувалися до самого моря. Літопис сповіщає: „Тиверці сидяху по Бугу і по Дніпру і присидяху к Дунаєві. І було множество їх, сидяху по Бугу і по Дніпру олі до моря". З тих же літописних відомостей бачимо, що руські князі увесь час протягом 9—11 ст. ходять походами до Криму, до Табаристану, в Закавказзя та на північний Кавказ. Византія на запрошення хозарів, побудувала їм в 834 р. велику твердиню Саркел та низку дрібних фортець понад Доном, до самого моря. Але князь Святослав узяв та поруйнував Саркел, як і більші хозарські міста над Волгою та Каспійським морем. Разом з тим розбив ясів та касогів в Кубанських степах (965-968). В наслідок того Наддніпрянські слов'яни, особливо Сівера, масово посунулися на Дін та Кубань, обсіли навкруги Надозів'я та створили там Тмутороканське князівство. Пізніше безперервний тиск тюрських народів, що хмарами насувалися з Азії, примусив словян в 12 ст. відійти назад, аж до Середнього Дніпра. В степах залишилися тільки групи бродників, що не мали сільського господарства і пристосувувалися до напівкочового, військового життя. Але князі руські, хоч і відсунуті до Дніпра, увесь час роблять походи до Надозів'я „іспити золотим шоломом Дону" або „Поіськати града Тмутороканя". І то єсть заповітна дума кожного князя, як сповіщає „Слово о полку Ігоревім" та інші пам'ятки того часу. Підчас другого розквіту України, в формі Галицько-Волинської Держави, її князі та королі знову поширюють терени держави аж до устя Дунаю. Грандіозна татарська навала, формування Золотої орди, тоді Кримського ганства та Турецької держави, обумовили й надалі безперервні війни та виникнення козацтва. Запорізькі козаки з 16 ст. зайняли своїми палнками широкі степові простори від Дністра аж до Дінця, залишивши в руках турків та татар Крим та Надчорноморські узбережні твердині. Але й за ті надчорноморські причілки увесь час точиться боротьба і, протягом 16—17 ст. запоріжці штурмували твердині на узбережжі Криму та Озів аж на усті Дону. В 18 ст. запоріжці і українські селяни суцільною масою остаточно займають Надчорноморські степи геть до самого моря, від поза Дунаю, аж поза Куфе--итонЩкні;язмлпоилиели бань.

Завдяки природним та історичним умовам, наведеним вище в кількох реченнях, українському війську увесь час, з початку княівської доби, довелося вести війни найбільш в степах та з кінними кочовиками. Безмежні та безкрайні степові простори та кінний характер тюрських орд, вимагали в військових умовах великих та швидких переходів, оперативности та рухливости. Тому то українське військо, від самого початку формувалося та розвивалося в основному, в вигляді легкої кінноти.

Особливо визначається легкокінний характер українського війська в порівнянні до озброєних сил сусідів. На північ та південний схід від України в ті часи простягалися безмежні масиви лісів та болот, населені фінськими племенами з рідкими острівцями слов'ян, що поволі змішувалися з фінами та слов'янізували їх. Завдяки умовам в яких вони жили, фінські племена ніколи не мали кінноти та взагалі не були войовничими, під захистом неоглядних лісів та болот. Про Новгородських же слов'ян літопис каже, що як вони й виходили до війни кінні, то за старою традицією перед боєм ссідали з коней та билися піші. В Західній Европі в ті ж часи уживалася й піхота й кіннота. Кінноту складали шляхетні рицарі. Міщани й селяни творили піходу, що пізніше звалася ляндскнехтами. Кіннота ж европейська була виключно тяжкою. Звичайно, і на Україні, підчас посполітого рушення викликаного великими походами або ворожою навалою, формувалося й піше, сухопутнє військо, уживалися й човни, а в козацькі часи ще й артилерія, але в допомоговій військовій формі. Так флота з дубів, чайок та байдаків теж в князівські часи як і в козацькі, призначалася й використовувалася власне не для морського бою, а більш для транспорту війська. В літописі напр. пишеться, як князі під час походу на торків, перевозили військо Дніпром до порогів дубами. Так саме використовувалася флота й під час походів на Византію, що докладно описує Костянтин Порфірогенет та інші византійські письменники. Так саме використовували дуби та чайки запоріжці, ходячи ними „шарпати" береги Чорного моря. Князь Ігор, „совокупив вої многи: Варяги, Русь, і поляни, слов'яне і Кривичи і Тиверці і Печенігі, поіде на Греки в ладьях і на конех хотя мстити себе". (944). Піхота здебільш уживалася підчас оборонних воєн, на місці, при далеких же походах роля її очевидно була не значна. Навіть під час нападу половців на Київщину, кияни звернулися до князя, просячи, щоби він дав їм „оружья та коней", бо як вони казали, „хочемо битися ще".

(Продовження буде).

Ф. Липецький

КУРІНЬ ГОЛОВНОГО ОТАМАНА

Повна назва куріня: Окремий Власного Резерву Головного Отамана В.У.Н.Р. Курінь.

Трагедія З.О.У.Н.Р (Галичини), перехід Української Галицької Армії за Збруч, злука У.Г.А. з Армією У.Н.Р., здобуття спільними силами Києва, відворот, тиф і безвиглядність нашої справи — це час існування Куріня Головного Отамана.

В липні 1919 р. Курінь перебуває якийсь час в Могилеві Подільському. Це досить велике, чисте і затишне місто над Дністром. В гарячі літні дні, у вільних від зайняття хвилях, прямуєте до Дністра, щоб скупатися і відсвіжити тіло. Плаваючи, чи сидячи над берегом ріки, ви мимоволі глядите на той бік Дністра і сумно стає на душі, бо ж там, у Басарабії, ваші брати стогнуть під румунським постолом.

Після очищення Поділля і частини Київщини від большевицьких орд, Курінь переноситься до Тульчина на Браславщині. Від залізничого шляху до міста кілька кілометрів. Місто Тульчин назагал небагате, з великим відсотком жидівського населення, але замітне тим, що тут пишається ще палата Потоцького. Це велика поверхова будівля з двома кришами, якої внутрішні стіни виложені мармуровими плитами. При вході до Палати на великій площі стоїть високий пам'ятник з написом — Генераліссімус Суворов. Ніхто не чіпає того залишка московської „культури" на українській землі, хоч шаліє війна з найбільшим ворогом України — московським наїзником. Яка толерантність української влади!

В тій то палаті розташовується Курінь Головного Отамана. Комендантом Куріня є полковник Гришко, його адютантом сотник Копистянський. Курінь має свою власну дуту оркестру і добре зорганізований хор з диригентом хорунжим П. на чолі.

На великій площі за містом переводиться вишкіл Куріня.

Після вечері перед вечером кожного дня Курінь в повному складі збирається на палатній площі до молитви.

Струнко! Мов чотири лави стоять непорушно сотні одна за однією. Перед кожною сотнею її командант. Перед фронтом Куріня хор, з боку командант Куріня, а дальше оркестра. Біля пам'ятника Суворова група укр. міщан — переважно молодь.

Молитва! Диригент підносить руку. З уст хористів пливе пісня до Бога-Творця — Отче наш... Груди хористів хвилюють, альти з басами і баритонами зливаються в одну мелодійну цілість.

... но ізбави нас од лукавого. Потім хор у супроводі оркестри відспівує всі три строфи пісні — Вкраїно, Мати, кат сконав... Яка глибока вимова слів тої пісні. Україна кличе всіх, хто любить її, до праці, „щоб обернути в пишний рай святу руїну". Вкінці при звуках оркестри Курінь машерує довкруги площі і „Молитва" закінчена.

Козаки і старшини розходяться, а деякі з них мішаються з дівчатами, що прислуховувались курінній церемонії.

Співжиття між Курінем і містом гармонійне. В палаті влаштовуються вистави і вечорниці, які стягають багато міської молоді. І час пливе, здається, безжурно.

Аж тут наспіває страшна вістка. З півночи сунуть червоні, а з північного сходу білі московські полчища. Найближчий рухомий фронт на північний схід від Гайсина.

Наказ. Одна сотня під вашою (автора цих рядків) командою відходить завтра рано на фронт. Час такий короткий, що ледве вспіваєте полагодити формальности, зв'язані з відходом сотні. Перед самим вимаршом на залізничий двірець прощаєтесь з товаришами і своєю дівчиною. Одержуєте її знимку. Просить писати і не забувати. З болем серця залишаєте Тульчин.

Жовтень 1919 р. Фронтова лінія під напором ворога пересувається поволі на південний захід. Тульчин загрожений. Якась білогвардійська частина вдерлася до нього. Обставини складаються так, що полк, в склад якого входить ваша сотня, займає позиції в лісі під самим Тульчином з ціллю відбиття міста від денікінців. Ви чуєтесь щасливим і гордим, що маєте нагоду битися з ворогом за місто, в якому провели ви може найкращі хвилі вашого буйного воєнного життя, а може і вдасться вам ще якийсь коротенький час побути в ньому.

Не вдалось. Ворога прогнано з міста, але до нього ввійшла інша наша частина. Ви пішли іншим шляхом. Подібним шляхом пішли і три прочі сотні Куріня Головного Отамана. А шлях той — кривавий змаг з ворогами України.

Бути членом Українського Народного Союзу, значить належати до такої української організації, яка об'єднала в Америці й Канаді найсвідоміші українські сили в один ідейний моноліт та поставила його на службу нашим країнам та нашому поневоленому українському народові.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ПІТСФІЛД, Масс.

Заходи для заснування УКК

У неділю, дня 6. травня ц.р. відбулося в Пітсфільді, в галі гр. кат. церкви спільне свячене тамошньої української громади. Після свяченого відбулися вечером наради в справі заснування відділу Українського Конґресового Комітету. У Пітсфільді є невеличка громада давних українських іміґрантів, яка завдяки свому положенню позбавлена зв'язків з більшими українськими осередками. До Пітсфільду не приїхала досі ні одна українська родина з нових іміґрантів. На нараді виголосив відповідний реферат про положення на рідних землях, про визвольні змагання українського народу та про організовану поміч американських українців цим змаганням п. В. Мудрий. Він звернув особливу увагу на ролю Українського Конґресового Комітету Америки у справі організації допомоги українському народові у його кривавих змаганнях за волю та закликав учасників до оснування відділу УКК у Пітсфілді. Крім нього промовляв до учасників п. Антін Маланчук з Ню Гейвен. Учасники рішили покликати до життя ініціятивну комісію з трьох громадян, яка підготовить усе для урохомлення відділу УКК. До Комісії увійшли пп. Дарчук Михайло, Стефанюк Микола, Спасик Юрко. Треба надіятися, що ці громадяни доложать усіх зусиль в тому напрямі, щоби там не тільки заснувати відділ УКК, але й повести в ньому якнайживішу працю для добра американської громади і українського народу.

Н. Ф.

ДІТРОЙТ, Міш.

Участь українців у 250-літті міста.

Ювілейний рік оснування метрополитального Дітройту почався з великим ентузіязмом. Усі імпрези, які тільки влаштовуються в цім році, все присвячене 250-літтю славного городу Дітройту. Очевидно, в історію розвою Дітройту, обов'язково ввійде міська компанія автобусових і трамваєвих візників (драйверів), які на ювілейний дарунок Дітройтові — застрайкували.

Але на сторінки історії впишуться теж інші, ясного характеру справи, бо визначні горожани нашого міста, задумали поставити трівкий, монументальний дар на спомин 250-ліття. Буде це величава будівля „Просвітній Центр", яка стане над рікою „Дітройт Рівер", в цьому самому місці, де 250 років тому причалив Антін де ля Мотте Кеділляк — основоположник Дітройту. Ця імпозантна будівля має коштувати вісім і пів мільйона долярів. Переняті ентузіязмом до дна свого серця, маючі індустріялісти і визначні горожани, торговці та різні інституції, сиплять щедрі пожертви на цю будівлю.

У зв'язку з ювілейним настроєм видаються різні історичні брошури, книжки та альманахи. Між іншим, Клюб Українських Абсольвентів, як зачуваємо, задумує видати історію українського громадянського життя від найдавніших поселенців, які наспіли до Дітройту аж до нинішних днів. Секретарі нишпорять по шпарґалах і книжках за різними рекордами, щоб зібрати матеріял для цієї історії. Знова Ювілейний Комітет Американок віднісся до жіночих організацій різних національностей, щоби вони подали історію розвою їхніх організацій, щоб таку включити разом до альманаху, який має видати саме цей Ювілейний Комітет Американок. Такий начерк історичний підготовляє Філія СУА в Дітройт.

Рівночасно дітройтські відділи СУА задумали зробити ювілейний дар до Інтернаціонального Інституту у формі пари оригінальних українських костюмів — мужеський і жіночий, які мають бути вміщені в окремій шафі, в музейній світлиці Інституту. Інші національні групи матимуть свої подібні пам'яткові речі, зложені з нагоди 250-ліття Дітройту. Українські костюми уфундовують відділи СУА, а шклянку шафу, яка має коштувати 450 долярів, уфундувала українська громада Дітройту. На таку ціль уже деякі товариства зложили, але ще не досить.

Громадський Комітет

Ювілейний Комітет міста Дітройт запросив різні національні групи до участі у величавій параді, яка відбудеться в цілому місті на день 24 липня — день оснування Дітройту. Кромі 24 липня, який має бути кульмінаційним вершком, цілий тиждень будуть відбуватись на вільному воздусі у Ґренд Сиркус Парк різні атракції. Буде Дітройтська Симфонія, драматичні епізоди з історії Дітройту, музичні і танкові імпрези.

За ініціятивою добрих людей, у нас скликано представників Філії УККА і Федерації Українців та деяких визначніших одиниць на збори до Українського Народного Дому і тоді основано окремий Український Громадський Комітет, який має занятись влаштуванням ювілейної програми і взагалі бути репрезентантом в ювілейній параді. Закроєно більшу програму, але покищо проф. Пюрко — голова музичної комісії — відбув наради з місцевими диригентами в цілі злуки усіх українських хорів в один могучий унісон. Інші точки і наміченння в процесі і будучність покаже, до чого наша громада здібна.

У всякому разі, участь українців в ювілею Дітройту, потягає за собою кошти і було пляновано, щоб українські організації і поодинокі люди доброї волі поспішили на поміч та зложили грошеві дарунки на забезпечення української програми. Фінасовим секретарем Громадського Комітету є знаний в громаді Франк Михальчук і його можна бачити кожного вечора в Українськім Народнім Домі та зложити на його руки даток на ювілейну програму.

Українські громадяни, що користуються привілеями міста Дітройту повинні гідно вшанувати цей історичний момент і зложити щедрі ювілейні жертви на покриття коштів, зв'язаних з українським виступом, бо від того залежатиме на як багату програму здобудеться Громадський Комітет для показу перед многотисячною масою жителів нашого Дітройту.

Репрезентантка українського жіноцтва до Інтернаціонального Інституту, — Анастазія Вокер, звідомляє, що Інститут спонзорує її виступ на телевізії, на день 8 червня. Буде це виставка українського мистецтва і інтерв'ю, в часі якого п-ні Вокер розкаже на телевізії про Україну і українців. Це теж злучене з ювілеєм Дітройту.

Ю. М. Шустакевич

Кадет ВОЛОДИМИР АРТУР ҐАЛАН, 17-літній син д-ра і п-ні Володимир Ґалан з Филаделфії — внук пок. о. М. Кінаша — закінчив з відзначенням військову Академію Валлей Фордж дня 10. червня ц.р. Молодий кадет буде продовжувати свої військові студії як студент медицини на університеті у Филаделфії. Кадет Ґалан є членом 239 Відділу У. Н. Союзу та членом Національної Почесної Організації (National Scholarship Organization). . . .

ТРАВЕНЬ У ФИЛАДЕЛФІЇ

Цьочорічний травень, який мав щастя прийти негайно після Великодня, — це був передовсім місяць святкових „проскур", які з господарною запопадливістю влаштовувала і Филаделфія. Та не зважаючи на виповнені (вільні від щоденної праці) неділі цими післявеликодніми святкуваннями, залишився ще час на інші імпрези, які щераз доказують живучість филаделфійської громади. Поминувши краєвого значення подію, якою був з'їзд українських ветеранів у Филаделфії і про яку широко писала уже наша преса, филаделфійська громада занотувала кілька менших імпрез, які мали успіх.

● Теж і цього року відбулась по традиції культурна олімпіяда у Филаделфії, і теж і цього року зарепрезентувалась у ній гарно українська група. Ця олімпіяда відбулась цим разом у найбільшій залі у т. зв. Музичній академії, а виступив на цій оперній сцені молодий хор Товариства прихильників музичної культури під управою Ю. Оранського. Вже зовнішня поява цього мішаного хору в гарних народних одягах зробила приємне враження. В репертуарі були три пісні, а саме: „Ой, рано, рано" — Ступницького, „Щедрик" і „Качки за городом" Леонтовича. Перед кількатисячною американською публікою прозвучала українська пісня у поправному мистецькому виконанні. В тій же олімпіяді взяла участь теж група танцюристів, але без відповідної підготови.

● Остання вистава в театрі В. Блавацького „Прийшов інспектор" викликала велике зацікавлення у нашого глядача. Літературно-мистецьке товариство у Филаделфії влаштувало спеціяльний вечір для обговорення цієї вистави. Вступну доповідь виголосив Остап Тарнавський, який визначив місце цієї вже світового значення п'єси Прістлі на тлі розвою театрального мистецтва останнього часу. Дискусія була дуже пожвавлена, гаряча і довга; вона заторкала теж порушену в газетах справу репертуару для нашого театру. Висловлювались пп. І. Кедрин-Рудницький, Гр. Лужницький, В. Блавацький, Б. Романенчук і інші.

● На запрошення того ж Літературного товариства прибув до Филаделфії поет Євген Маланюк і виголосив доповідь про Максима Рильського. Доповідач накреслив цікаво поетичну сильветку Рильського, підкреслюючи його культуру вислову, що в загальному дає збагачення нашої поетичної мови.

● Заходами згаданого Товариства прихильників музичної культури виступив у залі Інтернаціонального інституту скрипак Б. Цісик.

● Филаделфійські пластуни відсвяткували празник свойого патрона св. Юрія пластовою ватрою, полученою з дводенним пластовим табором. Ватра — цікаво підготовлена — принесла приємну розвагу теж для широко зібраної публіки. Піднеслого характеру надала цьому святові передача прапору УСС филаделфійському куреневі пластунів. З відповідними промовами виступили пп. Роман Купчинський, Іван Поритко і Богдан Кравців. Пластова організація своєю тихою, повседневною і послідовною працею вповні себе виправдує і має загальне признання і приязнь.

Т.

Попереджує перед потугою модерної держави

На думку визначного канадійського письменника й журналіста, Брюса Гючісона, першою небезпекою, перед обличчям якої стоїть сучасна канадійська молодь, є „вже не сила багатства, але потуга держави, яку ми скріпили для наших цілей, але якої ще не вміємо опанувати".

Тоді як „доба багатої людини та її культу відмирає, то держава стає панівним чинником у нашому житті. Ця потуга держави в наших часах не зменшуватиметься, але мабуть значно зросте". Гючісон промовляв недавно у Ванкувері на зборах університету Британської Колюмбії, на яких йому надано почесний науковий титул. Він є співробітником часопису „Ванкувер Сан".

Накреслюючи зріст значення Канади в світі, Гючісон заявив: „Незалежність Канади та її успіхи Ви берете як самозрозумілий факт, але мабуть не усвідомляєте собі національної думки в часах, коли я був ще малим хлипцем, а Канада була в основних справах частинно кольонією В. Британії, а частинно послідовником ЗДА. Може не усвідомлюєте собі шляху, що його ми пройшли за життя тільки одної генерації. Це був похід без прапорів, без оркестр, без паперових проклямацій, але зате спокійний, певний, мовчазний і канадійський".

Далі він дав таку пораду абсольвентам університету, які становили частину його авдиторії: „Будьте свідомі існування, масової людини і масової думки, які становлять для Америки більшу загрозу, як будь який зовнішній ворог... Маса, як така, ніколи не є творцем чогось гідного уваги... Пам'ятайте, що демократія не спирається на хитких твердженнях, мовляв, більшість має завжди слушність (як це звичайно кажеться), але радше має свою основу в далеко важнішому принципі, а саме — що меншість повинна мати можливість провірювати цю слушність".

„Ніде немає безпомилкової політичної системи хіба тільки в книжках та в країнах, що знаходяться під диктатурою. Немає теж досконалої людини, ані в доброму суспільстві немає досконалої, спертої на принципах, економічної системи".

„З одного боку наші вороги, намагаючись доказати слабість нашого суспільства, викривляють його образ і твердять, що капіталізм логічно є системою, в якій кожний перерізує горло своєму сусідові. Тимчасом капіталізм у такій екстремістичній формі вже давно минувся і ніхто не жалів за ним. З другої сторони комунізм, у своїй скрайній формі, твердить, що людина знайде своє остаточне щастя в невільництві та завтоматизуванні життя. Жаден із цих екстремів... не створить нормальної людсьдкої істоти".

770! ХТО БІЛЬШЕ?

(Закінчення зі сторони 2)

цій нема? А папір у вас є? Оліведь у вас є? Чи, гадаєте, що хтось прийде з протестом до вас: ми, мовляв, такої резолюції не складали, Сталінові не дякували? Ех, ви!... Та й не слід в таких випадках зазначати точно від кого, треба замазати... Бо як так міркувати, як ви, то й Колима недалекою стане.

— Та я... ні... я не проти... резолюції будуть... в цій хвилі, — сполотнів і заметушився молодий редактор.

— То ж бо! Самі обробіть матеріяли, як я вам казав, а писати резолюції та листи змобілізуйте секретаря та коректора. Мало буде — дзвоніть в комсомол, щоб бриґаду хлопців прислали. Хай для партії постараються! Тільки швидше! Даю півгодини: одна нога — тут, друга — там!

Блискавкою вихопився молодий редактор з кабінету, а якраз за півгодини, зашарілий, витираючи з лоба піт, вже знову стояв перед відповідальним редактором:

— Готово, товаришу редакторе! 770 разів згадано Сталіна! Сам підрахував: 770! У наступнім числі постараюся перевершити тисячу!

— Ото інша річ, — задоволено потер руки відповідальний редактор і почав перегортати сторінки виправлених матеріялів. — Так, так, так... „Голос народу"... Це ви замість „затемнення сонця" новий заголовок поставили. І текст, як я казав, замінили... Добре, добре... Ну, а як там про худобу сказано?.. „Завдяки невтомним стáранням нашого рідного батька, улюбленого друга людей і тварин, всесвітнього корифея скотарства великого, геніяльного, незрівняного Сталіна"... Гм!... Хай замість „всесвітнього корифея скотарства" буде „всесвітнього корифея науки"... Ну, а решта — в порядку. І листи і резолюції є... Гаразд! Отаке підписати я можу. Бачу — ніби добрий редактор може з вас вийти... Посилайте тепер до друкарні. Тільки — миттю!

— Зараз, зараз же посилаю, — радісно вигукнув молодий редактор, відчуваючи, як із серця йому звалюється важкий камінь і за ним відкривається широкий шлях вже не до сірої Колими, а до рожевої партійної будуччини.

Бікей.

Зі Спорту

ЗМАГАННЯ ЗА ЧАШУ ПЕРШУНА

УАСТ-во Ню Йорк візьме участь у турнірі за чашу першуна слов'ян у футболі на Ню Йорк і метрополію, організатором та фундатором яких є чеський СК Прага. Крім знаних слов'янських клюбів, УАСТ, Праги, Варшави, кращих клюбів Національної Ліги, до змагань запрошено першуна німецької А-Кляси литовський СК., який в минулому сезоні переміг у товариській зустрічі команду УАСТ в неповному складі.

Льосуванням (жеребом) визначено вже дві перші зустрічі на год. 1.30 УАСТ — Литовський СК., та приблизно на год. 3.00 СК. Прага — СК. Варшава. Кожні змагання триватимуть 60 хвилин (2 рази по 30), а опісля переможці змагатимуться у фіналі за чашу. Переможені не братимуть дальшої участи.

Розгривки попередить офіціяльна частина: відкриття цього спортового свята, піднесення національних прапорів учасників, та відігрaння їхніх національних гимнів. Ця імпреза, що вже викликала помітне зацікавлення серед спортових кругів різних національностей (не тільки учасників), напевно притягне чимале число глядачів на грище Праги — Ганс Пойнт Стедіюм у неділю 17. червня.

Від симпатиків українського клюбу вичікуємо повної піддержки УАСТ. т. зн. участи як глядачів у цьому нашому міжнародному виступі, та щирої до наших змагунів, а культурної супроти їх суперників на зеленій мураві спортової поведінки.

В. С.

В зв'язку з відходом нашого знаного і любленого змагуна Романа Павлюка до війська, складаємо йому щиру подяку, а заразом признання за його взірцеве спортове поведення і за його осяги на спортовім грищі. Бажаємо йому найкращих успіхів в військовій уніформі і віримо, що він як вояк найкраще зарепрезентує ім'я українського спортовця.

Провід Українського Спортового Клюбу в Ню Йорку

● КІНОТЕАТР ●

● РОЗШУКИ ●

Пошукую родину **МИКОЛУ і НАТАЛКУ ВОДЕЛЬ**, котрі прибули в 1949 році до Шікаґо. Важна справа. Прошу голоситись негайно на адресу:

MYCHAJLO ZAJAC
Diamond C. Ranch
Route 2, Stephenville, Texas.

БОЖЕНА і ДАДА ТАРНАВСЬКІ пошукують Д-р **МИРОНА і ІРИНУ СВІДЕРСЬКИХ.** Зголоситись на адресу:

B. D. TARNAVSKA
3466 City Hall
Montreal, Que., Canada.

Володимир Загоройко пошукує свого батька **Гарасима ЗАГОРОЙКО** зі села Заболоці, пов. Броди, котрий виїхав до Америки в 1917 році. Хто знає про нього, або він сам, прошу ласкаво повідомити на адресу:

W. ZAHOROJKO
6715 Louis Hemon,
Montreal, P. Q., Canada.

ПАСЕЙК! — С. БАБІЙ прошу подати свою адресу, або сам зголоситися до:

М. МАРКІВ
135 Belmont Ave., Newark, N. J.

Бендерська Текля, з дому **Гойда,** шукає рідного брата **ТЕОДОРА ГОЙДУ** з села Бабулинці, пов. Бучач. Хто про нього знає, або він сам, хай пишуть на адресу:

Mr. PETER BENDERSKY
36 Locust Street,
Roslyn Heights, L. I., N. Y.

ВИСОКИЙ УРЯДОВЕЦЬ ЗАСТЕРІГАЄ СТАЛІНА

Медфорд, Масс. — Тамес Д. Кабот, директор стейтового відділу Безпеки Міжнародних Справ, застеріг Росію, щоб вона не робила помилки, думаючи, наче б то американський нарід боїться воювати. У промові на закінченні шкільного року в каледжі Туфт він заявив, що американці і їхні миролюбні приятелі хочуть мир у світі, одначе вони не думають посвятити для нього все, що мають. Вони так довго будуть працювати для миру, як довго ще є надія на втримання миру. „Одначе, коли панове з Кремля прийдуть до висновку, що війна для них не буде така нищівна як для нас, і якщо вони не дадуть нам іншого вибору, як війну або здачу, ми не виберемо здачі" — казав Кабот. Що більше: ЗДА не виберуть і повільну здачу, тобто вони не підуть на спроби загодити аґресора дати повільно відмежувати себе від союзників та поступово дозволити завоювання вільного світу" — говорив доповідник.

● **Після недавніх виборів в Ірляндії** сьогодні має вирішитися вибір нового уряду. Існують великі можливості, що Імон де Валера готов знову перебрати владу.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Повідомляється членів Бр. св. Йосафата, від. 217, що місячні збори відбудуться в неділю, 17. червня, в год. 2-ій попол., в парафіяльній галі, 305 Hudson Ave. Пригадується всім довгуючим, щоби прибули на збори і вирівняли залеглі довги. На цих зборах будемо вирішувати справу пікніку, зміну дня зборів на літо і інші справи. — За уряд: В. Колданський, предс.; А. Іванів, фін. секр.; І. Бойчук, кас.; Р. Пристай, рек. секр.

ЕЛМАЙРА, Н. Й. — Тов. ім. Івана Франка, від. 271, повідомляє своїх членів і членниць, що місячні збори відбудуться в неділю, 17. червня, в год. 2. пополудні, в Укр. Галі на Лакавана Еве. Рівнож буде роздання дивіденди від У. Н. Союзу. Проситься всіх прибути на означений час. — І. Чопко, секр.

РАРІТАН, Н. ДЖ. — Місячні збори членів відділу 332 відбудуться в суботу, 16. червня, в год. 7:30 ввечорі, в У. Н. Домі, 10 Колфакс Стр. Проситься всіх членів і членниць прийти на збори. — М. Сірман, рек. секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Тов. Запорозька Січ, від. 117, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в суботу, 16. червня, в парафіяльній салі, 28 Іст 7. вул. Обовязком кожного члена явитись на зборах, бо є важні справи до полагодження. Рівнож буде роздана дивіденда від У. Н. Союзу. — За уряд: Д-р В. Калина, предс.; Н. Корчинський, кас.; Н. Чудикевич, секр.; С. Ничипорук, рек. секр.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. ДЖ. — Місячні збори Тов. ім. Івана Франка, від. 372, відбудуться в суботу, 16. червня, в год. 8-ій ввечорі, в галі Veteran of Foreign War, 19 Washington Ave. Просимо всіх членів і членниць прийти на ці збори, бо на них роздасться чеки-дивіденду від У. Н. Союзу. Напоминаємо довгуючих членів, щоби вирівняли свої вкладки. — Д. Ґеча, предс.; В. Реновець, кас.; Й. Ярема, фін. секр.; Ю. Лонишин, рек. секр.

ПАСЕЙК, Н. ДЖ. — Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 42, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 17. червня, в год. 2-ій попол., в У. Н. Домі, 237 Hope Ave. Проситься всіх прибути чисельно, а позамісцевим членам пригадується, щоби прибули на час і вирівняли свої вкладки, бо в противнім разі можуть бути суспендовані. — За уряд: Ф. Ґулька, рек. секр.

ВУНСАКЕТ, Р. АЙ. — Місячні збори Тов. Запорозька Січ, від. 206, відбудуться в суботу, 16. червня, в парафіяльній салі при 74 Геррис Еве., точно в год. 7:30 ввечорі. Проситься всіх членів прибути на ці збори, бо є важні справи до обговорення і полагодження. — І. Околіта, предс.; І. Кокольський, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Місячні збори Тов. Зоря, від. 69, відбудуться в суботу, 16. червня, в 8. год. ввечорі, в галі Укр. Клюбу ім. Драгоманова, під ч. 39 Іст 7. вул. Просимо всіх членів прийти на збори і розібрати чеки-дивіденду від У. Н. Союзу. — М. Ликтей, секр.

АНСОНІЯ, КОНН. — Тов. ім. А. Бончевського, від. 10, повідомляє всіх своїх членів, що збори відбудуться в неділю, 17. червня, зараз по Сл. Божій, в парафіяльній галі. Проситься всіх членів прийти на збори і забрати свої дивіденди-чеки від У. Н. Союзу. Так само проситься членів, що довгують, вирівняти свої залеглости. — В. Глива, секр.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН. — Тов. Любов, від. 370, подає до відома членам і членицям, що піврічні збори відбудуться в неділю, 17. червня, зараз по великій Сл. Божій, в церковній салі, 127 Парк вул. Проситься всіх членів прибути на ці збори та вирівняти свою належитість. Тов. Любов справляє пікнік, на який кожний член обовязаний прибути. — За уряд: П. Волянік, предс.; В. Колесьняк, кас.; Р. Голубович, фін. секр.; К. Марущак, рек. секр.

МАГАНОЙ СИТІ, ПА. — Тов. Запорозька Січ, від. 305, повідомляє членів, що піврічний мітинґ відбудеться в неділю, 17. червня, в год. 12. зараз по Сл. Божій. Обовязком кожного члена прийти, вирівняти свої залеглости і дістати дивіденду від У. Н. Союзу. Дивіденди не будемо висилати поштою. На цих зборах контроля здасть звіт за 6. місяців. Довгуючі члени, якщо не заплатять, будуть суспендовані згідно з ухвалою на річнім мітинґу. — Н. Максимчук, гол.; М. Тихоневич, кас.; М. Гентош, секр.

ВІЛКС-БЕРІ, ПА. — Місячні збори Бр. св. О. Николая, від. 99, відбудуться в неділю, 17. червня, зараз по Сл. Божій, в парафіяльній галі. Проситься всіх членів прийти на збори і заплатити свою належність. — Уряд.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

А. Т. — Якби Ваш „голос у дискусії" був на половину коротший, були б використали. Довгі статті та ще такі, які переповідають те, про що вже писали інші, є мукою для читачів. Таке виходить з їхніх листів до редакції. Свіжої думки завжди треба, але вона часто губиться у довжелезних статтях.

С. Д. — Чи думаєте, що це приємність для редакції, коли дописі тижнями залягають? Брак місця, от і все. Понад 25 дописів ждуть в друкарні на свою чергу. Тому будьте терпеливі. На короткий допис завжди можна знайти місце, але довгий часто не вміщається через оголошення і тому бувають спізнення теж і з цеї причини.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

✝

Дня 12 червня 1951 р. помер у 69 році життя

ТЕОДОР ФРЕНК ПАВЛИШИН (PAVLYSZYN)

Похорон відбудеться в пятницю 15 червня 1951 р. о год. 9 рано в каплиці погребового заведення Петра Яреми при 129 Е. 7-ма вулиця в Ню Йорку, а відтак на цвинтар Rova в Caseville, N. J.

До участи в похороні, яким займається John Milosh, проситься всіх приятелів Покійного.

В. И. П.!

ПОДЯКА

Отсим складаємо найсердечнішу подяку **Впов. Марії і Павлові ЧОРНОМАЗАМ у Морічес,** які віднайшли нас на еміграції в Австрії, допомагали нам в лікуванню нашого Сина, а відтак допомогли нам приїхати до себе в Америці і як Рідні нами заопікувалися. Хай Всевишній Вас, за Ваші золоті серця, сторицею нагородить!

Дякуємо рівнож нашій організації ЗУАДК, яка вложила немало труду, допомагаючи нам у нашому виїзді.

З глибокою пошаною

ПАВЛО і БРОНИСЛАВА БАБЯКИ.

Шікаґо, червень 1951.

ТАРЗАН, ч. 2610. На слідах до рятунку

Тарзан приглядався, як розлютовані гориби рушили з місця і разом із Яною та тим, хто її піймав їхали вниз стежкою.

Поперек стежки схилилася гиляка. Листя лагідно шелестіло, а з поміж нього виглядало Уланове обличчя.

Обидва втікачі зіскочили з своїх дерев на землю. „Мусимо врятувати Яну", заговорив Улан. „Ми не сміємо її залишити".

„Але ж певно" — заявив Тарзан, коли вони швидко ступали за щезаючими горибами. „Ми тільки на те й тікали, щоб її врятувати".